

Que comenci la festa

De cop som incapaços de reprimir-nos de llançar un got de punta a punta de taula

Foto: Denise Johnson

Som a quatre dies de les festes de Nadal. Bé, ja ho sabeu. L'anunci de Campofrío deu estar al caure. Nervis. El de la loteria, malauradament, ja fa setmanes que ens l'empassem. Loterías del Estado està apostant fort (aquest any també) per la llàgrima més recurrent i fàcil: gent que se separa, gent que se jubila a contracor, gent que s'està morint (que no hi falti), i una família benestant i normativa amb gendre nou a taula en un intent diria que fallit de conxorxa amb l'espectador més ranci.

La versió punki d'anunci nadalenc de loteria ve de la mà de la Grossa. Enguany hi ha una tieta empoderada que decideix amagar-li un bitllet premiat al (interpreto que maltractador com a mínim psicològic del) seu marit. De sobte he pensat què passaria si en unes festes com aquestes tothom fes com la Teresina de l'anunci. No vull dir amagar un bitllet premiat, perquè la loteria no us tocarà, colla d'il·lusos, sinó deixar-se de formalismes.

Posem per cas, ara que sembla que ens hem proposat que la vida al planeta acabi al més aviat possible, que cauen cendres de la química del Besòs per tot Catalunya i això ens provoca certa mutació a les neurones que ens impedeix ser cordials, prudents, adequats. Que de cop som incapaços de trobar eufemismes o de reprimir-nos de llançar un got de punta a punta de taula quan el cunyat digui que ni misclismi ni fiminismi. No sé, que decidim fer sonar Megadeath de fil musical durant totes les vacances. Que ens passem l'esperit nadalenc pel forro del farbalà, vaja.

Som a quatre dies de deixar enrere un altre any penós per aquí a Catalunya. Però també hi ha hagut humor, que sempre és d'agrair. Sense anar més lluny l'altre dia es va parlar de redactar un nou estatut. Ep, disculpeu, telèfon. És ma mare. Que de què voldré els canelons per sant Esteve (de bolets). Que si me va bé escudella per al 24 (per favor, clar). Que podria preparar una llista de reproducció, ja que no m'agraden les nades. (Ho faré pel bus tornant). Que quan arribo. (D'aquí a quatre dies, mama.)

Perdoneu. Ja està. Quina ràbia em fa. Parlo de no entendre com és que detesto els anuncis de Nadal, l'estrès preNadal, les nades, la hipocresia nadalenca i en canvi, ara mateix només vulgui que passin volant aquests quatre dies i que comenci la festa.